

at det er for tidligt at behandle alle Enkelt- heder, inden Lovforslaget er fremsat, og jeg mener derfor, at jeg ganske kan til- træde, hvad der blev udtalt af et æret Medlem her i Tinget, som havde Ordet, at det ikke var heldigt paa det nuværende Standpunkt at komme ind paa for mange af Sagens Enkeltheder. Da der nu imid- lertid er fremkommet udførlige Udtalelser, skal jeg tillade mig ogsaa at sige nogle Ord om min Stilling til Sagen. Jeg vil da sige, at jeg for saa vidt er meget taknemmelig for, at denne Forespørgsel er kommen frem, fordi den har givet mig et Vidnes- byrd om, at der i alle Partier her i Tinget er Stemning for og god Vilje til at arbejde for denne Sag. Det gælder blot om, at man kan blive enig, og at man foreløbig vil nøjes med, hvad der for Tiden kan op- naas, og saa efterhaanden gaa videre frem. Min Stilling til Sagen er nemlig den, at jeg anser den for at være en af de aller- vigtigste Samfundsopgaver — deri er jeg saa enig med de Herrer, der have talt. Jeg vil tillade mig at minde om, at jeg allerede i Fjor, som jeg ved en tidligere Lejlighed har omtalt, ønskede at faa et forøget Tilskud til Børnehjem, netop af Hensyn til, at der trænges i høj Grad til at gøres noget for disse stakkels Børn, og der var jo angaaende denne Sag ikke anden Uenighed mellem Finansudvalget og mig, end at Finansudvalget hellere vilde, at der skulde stilles Forslag om Hjælp til de enkelte Børnehjem i Stedet for, at der blev stillet en Sum til Raadighed for Ministeren. Jeg kan ogsaa meddele, at der allerede er sendt til Finansudvalgets Formand en Række Andragender fra forskellige Børnehjem, som jeg mener næsten alle eller maaske alle fortjene at komme i Betragtning, og det skulde være mig overmaade kært, om Begyndelsen til Arbejdet for denne Sag kunde blive, at disse Børnehjem, som tage sig af disse ulykkelige Børn, kunde faa den Understøttelse, de trængte til. Naar der derefter bliver Spørgsmaal om, hvor- ledes man stiller sig til Sagen i sin Al- mindelighed, kan jeg for mit Vedkommende sige, at jeg tror, at Reglen er den, at man over for Børn saa vidt muligt skal und- gaa at anvende Straf, men derimod an- vende Opdragelse. Jeg tror ganske vist ikke, at Straf altid kan undværes, men jeg mener, at man saa vidt muligt skal und- gaa Straf. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa det juridiske Spørgsmaal om, hvorvidt den kriminelle Lavalder skal for- andres eller ej; det betragter jeg som no- get, der ligger uden for mit Omraade. Men

jeg mener, at det Princip er rigtigt, at man saa vidt muligt skal undgaa Straf. Om dette skal gøres ved at forandre den kriminelle Lavalder eller ved at gøre det saaledes, at man ad administrativ Vej sør- ger for, at Straf anvendes saa lidt som muligt, derom skal jeg ikke udtale mig nærmere, men jeg skal dog sige, at jeg for mit Vedkommende er mest tilbøjelig til at vælge den sidste Udvej. Naar der saa skal anvendes Opdragelse, bliver der jo to Veje at gaa. Den ene er at forsøge at skaffe private Plejehjem, den anden er Opdragelsesanstalterne, og jeg mener, at begge bør bruges. Jeg mener ganske vist, at de første ere at foretrække, og jeg har fuld Sympati med de Bestræbelser, der gøres af forskellige Foreninger, ogsaa af den ny Forening. Det er jo det lykkelig- ste for et Barn, om det kan komme under de Forhold, der ere de naturlige for det, naar det, i det Tilfælde at det ikke selv har et Hjem, kan komme i et godt Hjem og blive opdraget der. Des- værre er det næppe muligt at finde et tilstrækkeligt Antal gode Hjem, hvor alle de Børn, som kunde trænge dertil, kunde finde Optagelse. Alene af den Grund vil det være nødvendigt ved Siden af de pri- vate Plejehjem at have Opdragelses- anstalter. Det kan heller ikke nægtes, at der findes Børn, for hvem Plejehjemmené ikke passe, og som maa tages paa anden Maade. Man maa derfor have en Række Opdragelsesanstalter og Børnehjem og det af forskellig Beskaffenhed. Man har Børne- hjem, hvor der anbringes Børn, der ikke kunne siges at være særlig fordærvede og derfor ikke trængte til nogen særlig alvor- lig Tugt, men kunne opdrages som Børn i Almindelighed. Det er for det meste for- ladede Stakler, der overlades til sig selv, vilde komme paa Afveje, men som, hvis de anbringes i gode Opdragelsesanstalter, kunne bevares for Samfundet. I saadanne Børnehjem kan det undtagelsesvis gaa an at sætte Børn, der ere straffede eller staa paa et lige Trin med saadanne; thi er der først kommet en god Aand ind i Hjemmet, kan et saadant Barn blive taget med af de andre. Saa kan det gaa an, men fyldes et saadant Børnehjem med slige Børn, vil det kunne blive til Ødelæggelse for det hele. Ved Siden deraf maa der være Børnehjem, der ere særlig anlagte paa moralsk fordærvede Børn eller straffede Børn. Man har derfor ogsaa en Række forskellige Børnehjem. Vi have private Børnehjem, der særlig ere anlagte paa at optage moralsk fordærvede Børn, i sædelig